

Отзвук след пребиваването на Йерусалимската икона на св. Богородица и частицата от св. Кръст в България:

- Лични впечатления на църковни служители – Хората търсят Бога Много човешка мъка и много чудеса

- Благото търпение и жътвата

- Коментар: Другата тайна на папата

стр. 3-4

- Господски празници в книжницата на Златния век

стр. 5

- Най-старото Евангелие на старобългарски – едно откритие на български учен

стр. 6

Каноничната БПЦ спечели дело в Ню Йорк

Американски и Австралийски митрополит Йосиф

Върховният съд на Ню Йорк след дълги и изтощителни дела издаде присъда в полза на каноничната Българска Американска и Австралийска епархия во главе с Негово Високопреосвещенство митрополит Йосиф, като я обяви за законен собственик на епархийския катедрален храм „Св. Кирил и Методий“ в Манхатън. Собствеността беше оспорвана от схизматична група, обвързана с разколнически и политически среди в България. Съдебното решение и присъдата влизат в сила от 2 май т. г.

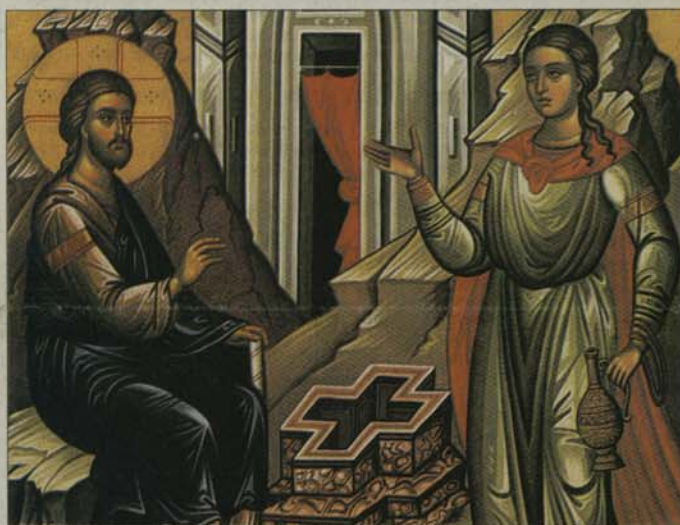
На 24 май Високопреосвещеният митрополит Йосиф ще може да отслужи тържествена св. Литургия във възвратната епархийска катедрала. Той е изпратил официално писмо до Негово

Светейшество Българския патриарх Максим и Св. Синод на БПЦ, в което съобщава радостната вест.

За разколниците загубата на това дело е не само материална, но и морална, и каноническа. Тя показва, че дори светските институции на неправославни страни имат критерии, по които обективно да съдят за каноничността или неканоничността на православни църковни структури. А това, от своя страна, недвусмислено напомня, че разколът у нас е поддържан изкуствено и, ако светът изобщо се занимава с този проблем, би видал в него единствено вътрешна и твърде провинциална интрига, поддръжана авторитета на страната ни.

За съжаление разколът нарушава и най-главното: целостта в духовния живот на българския православен народ. Спечеленото дело от Американската и Австралийската епархия на БПЦ може да направи един твърде съществен принос – да ориентира обективно и правилно по църковния въпрос мнозина наши сънародници зад граница.

ЦВ

Поклонение с дух и истина
Неделя на Самарянката

„Но иде час, и дошъл е вече, когато истинските поклонници ще се поклонят на Отца с дух и с истина, защото Отец иска такива да бъдат, които Му се покланят.“

Бог е дух: и тия, които Му се покланят, трябва да се покланят с дух и с истина.“ (Иоан 4: 23-24)

Благословение за българската земя

Велики дни преживяваме през тази година християнството – честваме 2000 години от Рождението по плът на нашия Господ Исус Христос. Всеки би искал да може в тези слави дни да посети благословената земя, където Спасителят се е родил като човек, израснал, благовестил, извършвал чудеса, понесъл страдания, претърпял кръстна смърт. Но като Богочовек възкръснал, победил смъртта и обожествил нашето естество.

Той е с нас вече 2000 години, стига да сме Го приели в сърцата си и да живеем по Неговите повели. И не само Той е сред нас, но и Неговата свята Майка – Богородица, наша застъпница пред престолом Божий.

Св. Синод на Българската православна църква, на

чело с Негово Светейшество Българския патриарх Максим, на тържественото всеправославно честване на Рождество Христово във Виетнам и Йерусалим помолу Негово Блаженство Йерусалимския патриарх Диодор I да благослови да бъде донесена иконата на Йерусалимската св. Богородица в нашата столица София, за да може православният български народ да получи благодатната и закрила и благослов.

Светият Синод и цялата Българска православна църква бяха оцъславени от донасянето на св. икона и частица от св. Кръст

Господен, за което синодно и най-сърдечно благодарим на Йерусалимския патриарх Диодор I за неговата отзивчивост и благослов.

Стоян ТОДОРОВ,
административен секретар на Св. Синод

След заминаването на иконата

Седмичата, в която иконата на св. Богородица от Йерусалим и частицата от св. Кръст бяха в София, ще останат незабравими за повечето българи. В тези дни атмосферата на града се промени. Политическите проблеми и безкрайните разисквания за корупцията останаха някъде назад в съзнанието на народа. Вниманието беше съсредоточено в катедралния патриаршен храм „Св. Александър Невски“, където бяха изложени светините и дългата опашка от хора пред него, чакащи да им се поклонят.

Мнозина виждаха това

събитие като реабилитация на българския народ, който досега бил считан за нерелигиозен и безразличен към Църквата. Може

Незабравим ще остане и моментът, когато микробусят с иконата и частицата от Кръста напуснаха площада пред „Св. Александър Невски“ при биене на камбаните. Множеството хора, изпращащи отрупания с цветя микробус, махаха след него с ръце и цветя, сякаш изпращаха скъп човек. Когато колоната от полицейски коли и коли на църковната делегация се изгубиха зад ъгъла, хората се почувстваха самотни и се заоглеждаха накъде да по-

мат. Започнаха да се разотвояват на различни страни. Бавно. Но по-голямата част тръгна към отворените врати на храма, който сега беше празен.

Някои коментират църковната активност на българите в този период със суверенни вървания, болна мистика и пълно отчаяние и липса на доверие в държавните институции. С други думи: не че българите са толкова християни, колкото нещата и безпомощни да се справят с живота в преход. В други условия не биха обърнали внимание на православните светини.

На стр. 4

БЪЛГАРИЯ

Хроника на богослуженията през време на престоя на Йерусалимската чудотворна икона и частицата от св. Кръст

В седмицата, в която беше изложена за поклонение Йерусалимската чудотворна икона на св. Богородица и частицата от св. животворящ Кръст Христос в Патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ се извършваше тържествено богослужение. На 10 май, деня на възстановяването на Българската патриаршия, Негово Високопреосвещенство Плевенският митрополит Игнатий отслужи св. Литургия. На 11 май, когато Православната църква чества паметта на св. равноапостолни братя Кирил и Методий, с благословението на Светия синод бяха отслужени две литургии. Ранната св. Литургия беше отслужена на северния олтар, посветен на св. Братя, от Негово Високопреосвещенство Варненски и Великопреславски митрополит Кирил. Тържествената Ли-

тургия и благодарствен молебен, посветени на 2000 години от Рождеството по плът на нашия Господ Иисус Христос, 1130 години от основаването на Българската православна църква, 130 години от учредяването на Българската екзархия и 47 години от възстановяването на Българската патриаршия, извърши Негово Светейшество Българският патриарх Максим в съслужение с гостите от Йерусалимската патриаршия и синодални архиереи. На 12 май св. Литургия и водосвет бяха отслужени от Негово Високопреподобие архимандрит Николай, протосингел на Софийската митрополия. Вечерта беше извършено бденине, в което взеха участие Негово Високопреосвещенство митрополитът на Неаполи и Самария Амвросий и Левкийски епископ Павел. На 13 май св. Литургия

беше отслужена от храмовото духовенство. На 14 май, Недела на мироносиците, св. Литургия отслужи Негово Преосвещенство Деволски епископ Теодосий. На 15 май Негово Високопреосвещенство митрополит Геласий, главен секретар на Светия Синод, отслужи св. Литургия, а вечерта всенощно бденине с петохлебие. На 16 май, последния ден от благодатното присъствие на светините в нашата страна, тържествената служба извърши Негово Преосвещенство Макарлополски епископ Гаврил в съслужение с Левкийски епископ Павел и Деволски епископ Теодосий. След това Негово Светейшество със синодалните архиереи, храмовото духовенство и хиляди богомолци изпратиха молитвено и благоговейно светините от Йерусалим.

Дякон Иван ИВАНОВ

Визита на посланика на Швейцария в Синодната палата

На 12 май Негово Светейшество Българският патриарх Максим прие в Синодната палата новоназначения извънреден

и пълномощен посланик на Конфедерация Швейцария в Република България Негово превъзходителство г-н Пиер Лучири.

Полагане основен камък на нов храм

На 6 май Негово Високопреосвещенство Пловдивският митрополит Арсений положи основния камък на нов храм „Св. Георги“ в село Кожари, Смолянска област, Пловдивска епархия. Новостроящият се храм ще бъде въздигнат на възвишение в началото на селото, което е разположено в един чудно красив кът на Родопа планина в близост до българо-гръцката граница, където се планира да бъде открит нов гранично-пропускателен пункт и да минава пътя от Девин за Ксанти и Драма. След тържествено

освещаване и поставяне в основите на храма на капсула с имената на ктиторите, шест младежи и една девойка от селото пожелаха да пристъпят към свето кръщение. Тайнството бе извършено от митрополит Арсений на самото място на бъдещия храм. На тържественото освещаване на основите на новия храм „Св. Георги“ в село Кожари присъстваха и представители на ВМРО от Пловдив, на Православно женско дружество от град София, на движение „Гергьовден“, както и миряни от град Девин и околностите.

Обновление на манастир

На 2 май, третия ден на Великден, се положи началото на обновлението на Буйновския манастир „Св. пророк Илия“, разположен в планинските възвишения на Стара планина над град Елена. Негово Високопреосвещенство Великотърновският митрополит Григорий положи

основния камък на новостроящата се манастирска сграда. Светата обител била разорена и опожарена през 1800 г.

Същия ден положи монашески обет с име София Киранка Костова, първата монахиня в св. обител. В тържественото освещаване и

монашеското постръжение взеха участие Негово Преосвещенство Траянополският епископ Иларион и много миряни от гр. Елена, околностите и София. В с. Буйновци в близост до манастира бе възобновен традиционният за селото събор на третия ден на Великден.

Дяконски ръкоположения

Негово Преосвещенство Макарлополският епископ Гаврил, иерарх на Софийска митрополия, е ръкоположил:

На 8 април за дякон Йордан Кирилов Павлов, от с. Еремия, Кюстендилски окръг, ученик в паралелния курс на Софийската духовна семинария „Св. Иван Рилски“, в манастира „Св. Петка“ край град Баня.

На 16 април за дякон Райко Иванов Ваклин с име Архангел, от гр. Сапарева баня, уч-

еник в паралелния курс на Софийската духовна семинария „Св. Иван Рилски“, в столичния храм „Св. Троица“, кв. Разсадника.

На 1 април в столичния храм „Св. вмчца Неделя“ бе ръкоположен за дякон Иван Попстоянов Иванов от гр. Сандански, студент в III курс на Богословския факултет при СУ „Св. Климент Охридски“.

От Софийската св. Митрополия

Поклонническо пътуване до Египет и Израел от 2 до 10 септември 2000 г.

Пътуването до Египет включва поклонение до манастирите „Св. Екатерина“ и „Св. Антоний“ на Синайската планина, както и на храмовете в град Кайро.

Пътуването в Израел включва поклонение до светите места в Йерусалим, Витлеем, Назарет и р. Йордан.

Справки и записвания: до 30 юли 2000 г.

Поклонническо пътуване до Украйна и Русия от 3 до 15 август 2000 г.

Пътуването включва поклонение в Киево-Печорската лавра, Оптинската пустиня, Дивеево, Тихоновската пустиня и Муром.

Справки и записвания: до 30 юни 2000 г.

За контакти: ФОТОТУР – г-жа Маргарита Колева, на телефони: 02/31 02 35 (през деня) и 02/36 39 35 (след 19 ч.)

Достоен възпитаник на Софийската духовна семинария

Проф. ст. и. с. I ст. д-р х. Стефан Мутафов е доктор на медицинските науки, редовен член на Българската национална академия по медицина и действителен член на Нюйоркската академия на науките – САЩ; антрополог, дефектолог и невролог.

Завършва Софийската духовна семинария и класическия отдел на Русенската мъжка гимназия.

Проф. д-р Стефан Мутафов има четири научни habilitation и осем научни дипломи, утвърдени от ВАК. Автор е на над 550 научни труда, от които 175 са публикувани в чужбина. Взел е участие в над 180 научни конгреси, конференции, симпозиуми и сесии. Конструирал е 12

изобретения и 5 рационализации и е почетен изобретател на България. Той е издал 35 монографии и седем университетски учебника.

Той е почетен член на множество научни дружества. Носител е на медали на СУ, ВТУ и Карловия университет в Прага, носител е на орден „Св. Кирил и Методий“-I степен. Награден е и със „Златната значка“ на БАН.

Според изследванията на Ст. Мутафов св. Седмочисленици са се занимавали и с лечебна дейност, в т. ч. и вселавянските първоучители св. Солунски братя Константин-Кирил Философ и Методий Великомогарски.

Проф. Стефан Мутафов е с отлични спомени от ученическите си години в Со-

фийската духовна семинария. Преосвещеният Траянополски епископ Иларион, тогава учител-възпитател в семинарията, го пасърчавал в научните му интереси. Проф. Ст. Мутафов и досега е признателност държи връзка със своите наставници в ранните му години – наставници във вярата и научните му търсения.

Той е избран за председател на нехклерикална национален „Съюз на българските православни богослови“. В него се обединяват усилията в помощ на духовниците от Българската православна църква и на преподавателите от Духовните семинарии, Богословските факултети и институти.

ЦВ

ОТ СВЕТА

Руският патриарх Алексий II благослови новия президент на Русия

На 7 май Московският и на цяла Русия патриарх Алексий II отслужи в катедралния храм „Св. Благовещение“ в Кремъл благодарствен молебен по случай встъпването в длъжност на новия президент на Русия Владимир Путин.

След молебена Негово Светейшество патриарх Алексий II благослови новия президент и съпругата му с иконата на св. благоверен княз Александър Невски и се обърна към новия държавен глава с напътствено слово.

Престави се в Господа предстоятелят на Японската автономна православна църква Йокохамският епископ Петър

На 10 май след тежко боледуване се престави в Господа Йокохамският епископ Петър. Той бе избран за предстоятел на Японската православна църква през март тази година.

По-късно, през април, във връзка с влошеното му здравословно състояние, той изпрати до Руския патриарх Алексий II

(под чиято църковна юрисдикция се намира ЯПЦ) и до митрополитския съвет на Японската православна църква послание с молба за оставка

от длъжността предстоятел на Японската православна църква. В послание-отговор патриарх Алексий II е дълбоко съжаление и приел оставката на епископ Петър и е благоволил свикването на извънреден събор на Японската автономна православна църква.

На 6 май извънредният събор избра за нов предстоятел Киотския епископ Даниил (Наширо).

Опелото на Йокохамския епископ Петър е отслужено от новоизбрания предстоятел на ЯПЦ Ки-

отския епископ Даниил на 12 май след св. Литургия в храм „Възкресение Христово“ в Токио, наричан от японците „Николай-до“.

Погребението на епископ Петър е извършено на 16 май в град Хокодат. Градът е известен с това, че от него през 1861 г. е започнал мисонерското си дело равноапостолният Николай, архиепископ на Япония.

От 12 до 16 май Московският и на цяла Русия патриарх Алексий II бе на официално посещение на Японската православна църква. Главната цел на визитата бе интронизацията на новия предстоятел на Японската православна църква и възвездането му в сан митрополит на цяла Япония.

Той бе извършено на 14 май в храма „Възкресение Христово“ в Токио след св. Литургия, отслужена от патриарх Алексий II.

След четенето на Евангелието патриарх Алексий II връчи на епископ Даниил знаците на първосветителското му достойнство, след което се състоя чинът на интронизацията.

По данни от Интернет

† IN MEMORIAM

На 5 март 2000 г. почина иконом ЛЮБЕН СЕРАФИМОВ КОСТАДИНОВ, енорийски свещеник и председател на Църковното настоятелство при храм „Св. чудотворни и безсребърници Козма и Дамьян“, гр. Сандански.

Бог да го прости!

Изминуха 8 години от кончината на нашия съпруг, баща и дядо ставрофорен

иконом РАНГЕЛ ЕЛЕНКОВ (1918-1992)

Свещенослужител от гр. Перник.
Бог да го прости!

Благомото търпение и жътвата

Така ни е отредено от историята, че на много опашки ни се е налагало да се редим. Беше време, редяхме се

дефицитен продукт, не за някое рядко развличение или от снობизма, или поради някаква нужда на битя, а да се поклонят на две големи све-

На някои може да им липсва духовна проsvета, знание във вярата. Други може да смесват вярата със странични неща. Това е отделна те-

та и частичата от Христовия Кръст.

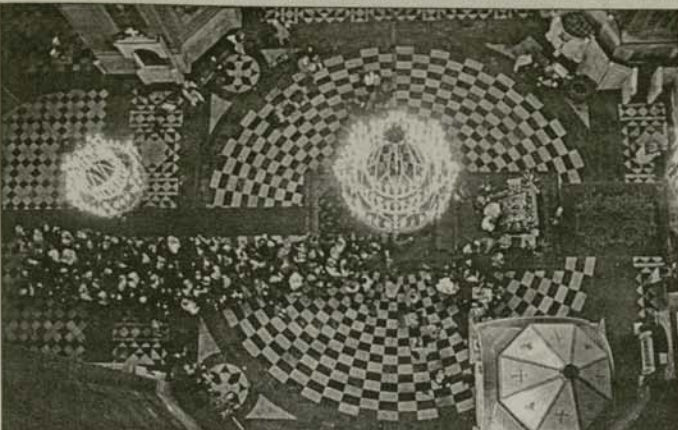
Благодатта дойде в страната ни, но и ние се завтекохме да я получим. Стана истински чудеса и изцеления, като плод на чиста вяра.

На тази опашка хората се обичаха повече и се зачитаха. Негодуваха само срещу ония, дето идеха откъде и се опитваха да минат, без да са чакали. Но сред чаканите нямаше преснири и вражда. Сякаш не бяхме в България. Сякаш участвахме в някакъв добър и истински „Български Великден“...

Какво ще запазим от тези благословени дни, когато Божията Майка и св. Кръст ни посетиха? Ще се променят ли малко отношенията помежду ни на опашките в обикновения ден?

Вярваме, че благодатта ни сподоби не за да си отиде, но за да остане и се умножи.

Едно стана ясно на всички ни, като наблюдавахме благородното търпение пред светата икона: жътвата е обилна. Ще стиг-

Несекващата редица от поклонници пред чудотворната икона на Божията Майка и частицата от св. Кръст, изложени в катедралния храм „Св. Александър Невски“

за червен пипер и за картофи. Организиран опашки се виеха пред мавзолея на един мъртвец, спонтанни – за някой американски филм пред касите на кината. Опашките за „Левски“ и ЦСКА винаги са си били един и същи.

Днес се редим пред западните посолства даже на две опашки – една за подаване, другата за получаване. О, времена, о, нрави – опашки вече се образуват и за мобифони.

Всички тези опашки винаги са ставали от някаква нужда или за удовлетворяване на някой страст. И винаги някой пряко или косвено ни е карал да чакаме по политическа линия, по социални или по икономически причини.

Най-сетне дойде моментът в столицния ни град да се образува най-голямата и най-необичайната опашка в новата ни история. И тя изми много от натрупания срам върху облик ни като българи. За първи път не магазин или гише, но Божията църква стана притегателен център за огромно човешко множество.

Почти една седмица денонощно пред патриаршеския храм „Св. Ал. Невски“ с огромно търпение чакаха хора не за никакъв

тени – Йерусалимската чудотворна икона на Божията Майка и частицата от св. Кръст Господен. Опашка за благословение, за докосване до светостта. По две неща тя се отличаваше съществено от тълпите в централните храмове всяка година на Великден – търпението и благочестивото поведение на мнозинството.

Именно това ни беше нужно, за да се противопоставим на хладната статистика, показваща колко „безбожен“ бил българинът, колко малко същински православни били останали в България, как отдавна вече вярващите от целокупния ни народ били жалко малцинство.

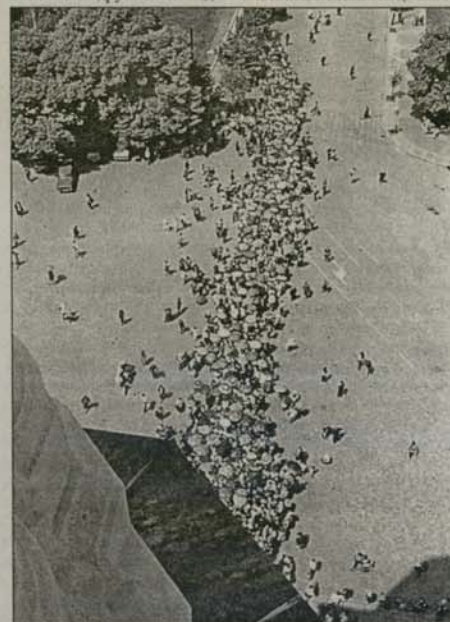
Не е вярно. Всички носим греха на тези статистики, всеки от нас е изпадал в осъждане на близкия чрез подобни изводи.

Да си изчакаш реда на опашката пред светините бяха необходими от 4 до 12 часа, в зависимост от деня. Някой може би са чакали и повече. Хората приждаха денонощно от цяла България. Само Божията благодат може така тихо и невестествено, но толкова силно да привлече цял един народ.

Това не е нито безверие, нито суеверие. Това е православната вяра, която живее у мнозинството българи.

Но у нас има жажда за Православието и стремеж към светостта, което не е малко.

Тази опашка не беше като никоя друга. Всеки ид-

Опашката от чакащи извън храма поникнаха стигаше до ул. „Раковски“

ваше и стоеше на реда си доброволно, в търпеливо очакване за среща с икона-

нат ли работниците? (вж. Мат. 9:37-38)

Ангел ВЕЛИЧКОВ

Разколниците не почетоха светините

Самозваният „Софийски митрополит“ Инокентий и обкръжението му не се поклониха на св. Кръст Господен и Йерусалимската чудотворна икона и за пореден път потвърдиха колко далече от Църквата са духовниците, които имат претенции, да възвръщат ред и самоличност в църковните дела.

Тези, които не се подчиниха на решенията на Всеправославния събор, съ-

щите те не преклониха глави и не прекъснаха гордостта си дори пред честния и животворящ Кръст Господен и Божията Майка, която „чрез покаянието отваря вратите на рая“. След всичко изписано за вразумление на неразумните, оставяме да говори историята на св. Кръст. Църковното предаване разказва за чудно събитие, съпроводило тържественото връщане на св. Кръст Господен от византийския император Ираклий в Йеру-

салим. Императорът с царски венец на главата, облечен в разкошни царски дрехи, украсени със злато и скъпоценни камъни, изскочил сам да носи Кръста. Но когато трябвало да мине през портите към Голгота, невидима божествена сила задържа Кръста и не било по силите на императора да продължи. Тогава ангел Господен се явил на Йерусалимския патриарх Захарий и му казал, че не така Господ е носел Своя Кръст. Едва когато импера-

торът свалил царските си дрехи и бос и гологлав поел Кръста, влязъл през портите безпретиятелно.

Припомняме това църковно предаване не само целено, а за да подчертаем, че почит към Бога трябва да се отдава с дух и истина.

Разколниците направиха своя избор – да задържат своите „царски дрехи“ – гордостта и самоличността – и да не пристъпят „дверите на покаянието“.

КОМЕНТАР

Другата тайна на папата

Посещението на Римския папа в Португалия съвпадна с идването на Йерусалимската икона на св. Богородица в България.

До като православните българи чакаха реда си да се поклонят с любов и благоговение на Божията Майка, католическият свят тръгнаше в очакване да чуе тайната за третото видение на Мадоната от Фатима. Папата изкусно укривал „откровението“, за да поддържа религиозния интерес към себе си и по други причини. Неговият 80-годишен юбилей и шумното посещение в Португалия обусловиха благоприятния момент мистериата да бъде тържествено разбулена.

Но цялата тази история малко прилича на нашето черешово топче. Религиозните католици очакваха да чуят нещо гръмовно, най-малкото за края на света. А то какво излезе – някакво поредно окъщение за „българската следа“ в атената срещу Иоан Павел II на 13 май 1981 г. Политическата интрига този път бе подкрепена „свише“, уж Божията Майка била предсказала всичко още в 1917 г. на три невръстни овчарчета.

И ето, днес, 80 години след виденията и „пророчеството“ и 19 години след съдването му, папата благосклонно разкри всичко!

Все едно някой сензационно да се похвали, че е разтълкувал Апокалипсиса, когато светът вече е свършил.

Защо му е трябвало на папата толкова време да забудва в тайнственост това бездруго неясно предсказание за вече отминало събитие? Защо сега да занимава света отново с някакви българи, дето все искат да го убият, а той все им прощава, защото всъщност те са само едно „оръжие на сатаната“, както обясни „24 часа“? От друга страна, редно ли е тайните служби на бившия комунистически режим да се наричат „българи“, та целият ни народ, дето сам се страдал от тях, днес да носи и срама от тайните им дела?

Всичко е толкова объркано, че май стигаме до една друга, още неразкрита тайна на Ватикана. Обяснението й не е пророческо, а логично. След демократичните промени в България от нас се очакваше да се обвърнем по-пълно и по-безрезервно не само към

икономиката и законодателството на Запада, но и към неговия религиозен облик. Протестантските секти като антиклерикал-

13 май 1981 г. Атектатът срещу папа Иоан Павел II

ни формации са лесноподвижни и отдавна развиват широка дейност у нас. Католицизмът обаче е по-тежък. Ватиканът има много стари интереси към нас,

Статуетка на Мадоната от Фатима

досега винаги неудовлетворени. Днес той не би се задоволил само с какво и да е посещение на папата по нашите земи. Изискването е той да бъде официално поканен по църковна линия от висшия клир на БПЦ. И понеже засега няма нито причина, нито полза от това, малко клеветни срещу непокорните българи-православни може да са от полза. Това би могло да активизира по-не политическите за нов натиск срещу Църквата спешно да праща официални покани. Светската преса веднага демонстрира възобновен интерес към темата. (Вж. есето на католика-окутист Пламена Цонев, публикувано във в. „Стандарт“ на 16 май, стр. 23.)

Това е българската част от „другата“ тайна на папата.

Има и продължение. Например това, че спекулантите с чудеса на Ватикана могат да имат силен политически ефект. Същевременно те укрепват папския авторитет в католическия свят, в който все по-ясно се чуват гласове за преждевременна оставка на болния Иоан Павел II.

Сигурно е, че Ватиканът няма да разкрие другата тайна. Ние ще си я тълкуваме според „делата им“ и според събитията.

След заминаването на иконата

От стр. 1

Може. Но може да се каже и че шипизмът, с който се коментира идването на светините, както и почти всички у нас, и който също е признак за духовна криза, в случая е неуместен.

Няма значение какви са подбудите, накарали хората да стоят по 12 часа на опашка пред храма. Тихо, без ропот. Няма значение за какво са се молили. Важното е, че идват да потърсят помощ и утеха от Бога в лицето на св. Богородица. Дори и дошлият от любовитство са научили нещо. Никой не знае истинските, дълбоките, интимните подбуды на хората, идващи на поклонение. За някой това може да е било първото и не последно посещение в храма, за друг – промяна в отношението към Църквата и ролята ѝ в живота му, за трети – откритие на Православното и неговия мироглед.

Какви са изводите за нас от това наистина разтърсващо събитие? Иконата си тръгна. Сега е в Сърбия. Но всички тези, които ѝ се поклониха, дали чрез докосване до нея и целуване, или само с молитва от разстояние, останаха тук в България. Колко от тях пак ще прекратят прага на храма? И какво ще открият този път там?

Това, което разбрахме, е, че българите имат нужда от Църквата и нейната освещаваща благодат и подкрепа в живота си. Народът би дошъл в храма, ако някой го призове и приласкае. Затова всички ние, които работим на църковната нива, трябва да осъзнаем отговорността си за тези хора, очакващи от Църквата проповед, наставление и утеха.

Нека не забравяме, че Исус Христос изпраща апостолите при народа с думите: „Идете, научете всички народи, като ги

кръшавате в името на Отца и Сина и Светаго Духа, като ги учите да пазят всичко, що съм ви заповядал“, а не праща народа да търси апостоли.

Това стечение на хора, което видяхме пред иконата на св. Богородица и частницата от св. Кръст, ни напомня, че жетвата голяма, а работниците малко* (Лука. 10:2). Или пък работниците не искат да работят точно на тази нива. На фона на празните храмове, запустели снорни и църкви без свещеници, наличието на безработни богослови и семинаристи е необяснимо. Крайно време е вече да излезем от прекалено дългия преходен период, в който уютно сме се спрели и да престанем да се оправдаваме с кризата и разкола. Защото нищо от това не спира българите да дойдат в храма тези дни. И пак ще го направят, стига да има кой да ги повика и посрещне.

Полина ГЕОРГИЕВА

Много човешка мъка и много чуда

Лични впечатления на иподяконите Иван Добрев и Ивайло Иванов

Двамата младежи са почти неотлъчно до иконата на св. Богородица и частницата от св. Кръст от донасянето им в София до момента, в който светините пресичат сръбската граница.

Това са иподяконите, които през цялото време подкрепят и помагат на децата, болните и инвалидите да помагат икономата и Кръста. Наставяват колкото могат, утешават дошлите. Те са по цял ден и цяла нощ в храма. Сами решават да помагат и получават благословение от архимандрит Николай, протосингел на Софийската митрополия, за работата си.

Безброй са случаите, които са им направили впечатление. Всеки човек идва със своята мъка, страдание или страст. А иподяконите чувстват, че всеки има нужда да чуе някаква напътствие или съвет.

Първата вечер хора чакали да се поклонят до към 1.30 ч., на следващия ден до 2 ч., после до 4 ч., а след това през цялото денонощие.

Един от най-трогателните моменти бил при посещението на деца от училището за слепи. Първоначално хората от опашката се възмутили, че някой ги прережда, но когато по микрофона съобщили, че това се прави за група слепи деца, ропотът утихнал. За благодарност децата изпели „Богородице Дево“ и „Отче наш“. Просълзили се всички, дори и полиците.

Иван и Ивайло споделят истинска радост и удовлетворение от работата си с полиците. Пазителите на реда още първия ден минали да се поклонят на иконата и св. Кръст. През следващите дни всички полиците се грижели не само за реда в храма и на площада, но помагали на болни деца и трудноподвижни болни да стигнат до иконата. Те се подчинявали на нарежданията на свещенослужителите и се старали да помагат по всички възможни начини.

Най-силно впечатление правили децата с тежки заболявания. „Когато ги посмаем – разказва Иван, – някой от тях бяха отпуснати, вяли, почти неподвижни, други пък буйстваха и се дърпаха. Но в момента, в който ги допирях до иконата, ги обхвемше спокойствие и радост. Ставаха живи, но и спокойни. Майките не можаха да се нарадват, а от възление плачеха не само те, но и всички хора наоколо. В такива мигове разумът мълчи и те обхваща неоспомисено възление. А родителите на болните деца успокояваха с думите на стареца Паисий от Света Гора: „Душите на болните деца се намират в рай.“

Първите дни, когато минавали по-малко хора, иподяконите имали повече време за разговор с поклонниците и дори за кратка катехизация. Давали цветя на болните, като ги съветвали да ги изсушат и да ги държат до възланието на страдания. Някои донасяли амулети, нукодулопненни камъни и снимки за освещаване от иконата. Такива били строго мъмрени от свещениците. За освещаване се приемали само кръстове и икони.

Някои от болните споделяли пред иподяконите, че в отчаянието си са прибегнали до помощта на врачки и бабички. „Аз им казвам – допълва Иван, – ето, сега като се докоснахте до Божията благодат, вече нямате нужда от бабички и недейте вече да ходите при тях!“

Дори за краткото време, в което били пред иконата, хората споделяли проблемите и болките си пред иподяконите и свещениците, търсейки утеха и от тях. Много от родителите на болни деца, след като се поклоняли на иконата, оставали още няколко време в храма, защото имали нужда да се успокоят, да си поговорят с някого от духовниците, да си изплачат болките и свещениците, търсейки утеха и от тях. Много от родителите на болни деца, след като се поклоняли на иконата, оставали още няколко време в храма, защото имали нужда да се успокоят, да си поговорят с някого от духовниците, да си изплачат болките и свещениците, търсейки утеха и от тях.

Ивайло споделя, че влизайки в храма, хората се променяли: „Отвън викат, може дори да се карат за реда си, но щом влязат вътре, се укротяват.“

Последните дни южната врата на храма била определена само за малки деца и болни. Иподяконите поемали хората от вратата и докато ги водели към иконата, забелязвали как се успокояват, а като я видели, се променяли – занемавали от възторг.

Потресавши с и случаят със семейство лекари от провинцията. Довели детето си едва лишщо. Родителите били разстроени – майката искала да пусят детето ѝ с предимство от южните врати на храма, бащата не давал да пререди. Майката в отчаянието си плачела и не искала да го слуша. Когато влезли в църквата и допрели детето до иконата и Кръста, то се усмихнало, дихането му се нормализирало, а родителите се успокоили и утихнали.

Друга незабравима случка за Иван е идването на една жена с момченцето ѝ, което не искало (отказвало) да ходи и просто нямало желание да се движи. След като го допрели до

иконата, детето проходило, изведнъж му се влели сили и желание за живот и започнало да обикаля бодро из храма, докато майка му седяла на пейката без сили от станалото пред очите ѝ чудо.

Чудо се извършило и с двама братя близнаци слепи по рождение – Вихър и Пламен, които били доведени от своя приятел. Приближили се с благоговение и възление към светините. Иван поставил ръката на Вихър върху иконата, за да му посочи къде да ѝ целуне. След това слепият сам отишъл до частницата от св. Кръст, за да се поклони. Иподяконите били много учудени как слепият човек безпогрешно се отправил към св. Кръст. Вихър им казал, че след като целунал образа на св. Богородица, пред очите му просветнало и видял всичко – целия интериор на храма, свещенослужителите, иконата и къде точно се намира частницата от Кръста. Потресени от случилото се, братята се разплаkali. Силно развълнувани, те останали още по няколко часа в храма.

Последната нощ по време на бдението стъкло-то на иконата се пукнало. Какво точно се случило? Един човек, жив труп, бил доведен до храма в инвалидна количка. Иподяконите му помогнали да стигне до иконата – от една страна го хванал Ивайло, а от другата един от полиците. В очите на човека се четяло гълно отчаяние. Когато го допрели до иконата, за да ѝ целуне, от тежестта на тялото му стъкло-то се пукнало. Не е било нещо свръхестествено. Когато го изнесли навън, човекът бил много развълнуван и плачел.

Безброй са случаите, които могат да бъдат разказани и които иподяконите няма да забравят през целия си живот.

Почти през цялото време неотлъчно до иконата, с благословение на духовния им старец архимандрит Назарий, са двама монаси от Кокалянския манастир – о. Гервасий и о. Михаил, както и о. Агатовик, които помазват поклонниците с елей.

Иподяконите са признателни за помощта, която оказват отец Божидар от Бургас и презвитерата му, момчетата от Софийската духовна семинария, служещите от храма. Те и още много други хора с доброволните си усилия направили всичко възможно, за да могат колкото се може повече поклонници да се докоснат до благодатта на св. Богородица и Честния Кръст.

Поля КРЪСТЕВА

Хората търсят Бога

Отец Станимир Янакиев от Сливен споделя

Когато пристигнах в „Св. Александър Невски“ на 10 май, видях, че не достигат свещеници, и останах в храма, за да помагам. За външане на ред бяха извикани полиците. Направи ми впечатление, че те се отнасяха с разбиране към хората и дори мога да кажа, че бяха богобоязливо настроени.

Имаше народ от цяла България. Хората на опашката искаха да научат повече за историята на иконата, как да пристъпят към нея, за чудесата, които се извършват, как да се молят и не се уморяваха да слушат това, което им се разказваше...

Хората отиваха с надеждата да се случи нещо с тях. Това не беше любовитство. Питаша за Бога, какво е вярата, каква е разликата между Православното и сектите, искаха да научат как да се предпазят от тях, питаша за истината. Това не беше събрание на суверени.

Каква поука можем да си извадим? Хо-

рата търсят Бога и слушат с интерес, когато им се обяснява за Църквата и Православното. Мисля, че ние православните богослови, сме достатъчно способни да им помогнем, само трябва да започнем отнякъде.

КЪМ ЧИТАТЕЛИТЕ

Поклонението на иконата на св. Богородица развълнува християните в цялата страна. Всеки един от успелите да се поклонят е преживял по своя начин личната среща с образа на Божията Майка. Ако някой иска да сподели своите впечатления от това събитие, дори да не е присъствал лично, може да направи това на страниците на „Църковен вестник“. Така ще може да направи и други хора съпричастни към своята духовна радост и чудото станало с него.

НОВИ КНИГИ

Книга събитие в поезията за деца

На 12 май в рамките на Салон на изкуствата в поредицата „Творци на живо“, в НДК бе представена детската книжка с религиозни стихчета и песни „Ангелче братче“. Автор на текста е Стоянка Грудова, а на музиката – Мария Димитрова, и двете от Бургас. Книжката е с много добро полиграфическо изпълнение. Нейните създатели са вложили безплатно своя труд, а средствата, събрани от продажбата, ще се предоставят на домове за деца сираци.

На представянето присъстваха много гости, сред които г-жа Янка Таксва, председател на Синдиката на учителите, о. Захари от храм „Св. Кирил и Методий“ в Бургас, Тома Пинчев – бургаски поет, и др.

Изданието бе оценено от критиците като „книга събитие за вярата и изкуството, последна надежда за ослепяване на България“.

„Ангелче братче“ наистина е уникално явление на книжния пазар, където трудно могат да се намерят добри детски религиозни книжки. Автор-

ката на стиховете Стоянка Грудова е учителка по български език и литература, което личи от високите художествени достойнства на книжката, като в същото време поезията ѝ е близка до детското възприемане на религиозните истини и дух.

24 МАЙ ДЕН НА СЛАВЯНСКАТА ПИСМЕНОСТ И КУЛТУРА

Господски празници в книжнината на Златния век

Догматът за двете природи на Христос е формулиран на IV Вселенски събор (IV в.). Според него Христос е „съвършен Бог и съвършен човек“, „единосъщен на Отца по божество и едносъщен нам по човечество“. За средновековния човек образът на Христос в човешкото Му естество е символ на нравственото съвършенство, към което трябва да се стреми. Отделните моменти от живота Му са модели за поведение. В празниците, посветени на Него, чрез повтаряне и преживяване на тези основни моменти се открива смисълът на образа. Чрез повтаряне на единственото и неповторимо събитие – живота на Бог Син, се осъществява познанието и единението с Неговите две естества. При колективното съпреживяване образът на Богочовек „влиза“ в сърцата. Самият Христос при това „вечно продължаващо жертвоприношение е едновременно и божество, на което принася жертва, и първосвещеник, който принася жертвата, и жертва, принасяна заради греховете на света“ (В. Бичков 1984:84).

Тук ще разгледаме следните ГОСПОДСКИ ПРАЗНИЦИ: Рождество, Сретение и Преображение, отразени в произведения от Златния век на българската книжнина.

РОЖДЕСТВО е празник за началото на земния път на Христос и на спасителното Божие дело. „Бог Отец изразява Своята любов към човека като изпраща Сина Си да изкупи греховете му: „...и възкръснали сме, синци на избавлението наше“ (Кл. Охр. 1:348). Бог Син приема човешката участ изцяло – от раждането до смъртта: „своята свою родоу пръкнутаго хоти ХБ /човешкото възлежи/ како на хробоуици въ пласихъ мяголю

зимая повинаи/пленами възмоу повинаши како тѣмъ блв: ~. (Химнографски произведения на Климент Охридски 1988:163).

Появата на Христос е начало на нова ера, тя разделя и противопоставя рязко времето – греховното преди него (човекът е „впаднашии мѡвъ прѣквастъ днавоу въ истинне прѣтѣвнииниъ злоуѡди вини“) и ново, с надежда за спасение, ако се следва посочвания от него път „да избавишъ ны ѿ скотѣскаго житиѡ“ (Кл. Охр. 1:348).

Внушението, че раждането на Христос е начало на ново време, се открива и в структурата на „Поучение за Рождество“ на св. Климент Охридски, откъдето са цитирани. В първата част авторът изрежда човешките пороци след грехопадението – „развон, татѣвали, кивѣтани“, а във втората – Христовите заповеди – „ни обвини, ни обкряди, прѣквѣчи не створи, лжи послѡдъхъ не водѡи, ути ѿца“ (Кл. Охр. 1:348).

Свършеният Бог се ражда и започва човешкото Си битие. Сдела и думи ше сочи пътя на спасението: „иъ свѣршишъ блъи и убѣишъ ни блѡжю вѣтѡвѡ своего въ мѡлѣкѡ, пакѣтѡ скрѡвѣи вѣтѡвѡ, синци на исkanie наши...“ (Кл. Охр. 1:348).

Новите перспективи, които се откриват пред човека, са основание за радост. Затова празникът се определя като ден, в който започва избавлението на човека.

Празникът СРЕТЕНИЕ Господне отбелязва посвещаването на новородения Младенец, Бога. „Поучение за Сретение“ св. Климент Охридски започва с мисълта, че в този ден „законодавецъ законъ свѣршиша, како младѣнчъ шеситѣ са въ църкѡ зѡнаго Исрѣла“ (Кл. Охр. 1:413).

Храмът, където става

посвещаването на Христос и където Го посрещат праведният Симеон и пророчица Ана, ще бъде Божият дом на земята, свещеното място, където Бог най-сигурно ще чува молитвата на човека – „кутанамѡ прѣкѡжичи, и мѡтѡ тѡбѡ блѡ прѣнаѣтѡ юстѡ, винцине дѡи и тѣмъ“ (Кл. Охр. 1:413).

Празникът ПРЕОБРАЖЕНИЕ съдържа в семантиката си идеята за доказване истинността на Христос – истинността на божествената Му природа. В психологически план този въпрос е важен във всяка религия, особено по отношение на несофитите. При кръщенето Му Бог Отец потвърждава истинността за Христос и за Себе Си чрез думите: „Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение“ (Мат. 3:17). Същите думи Той произнася и при преобращението на Христос на Таворската планина. И те са още по-убедителни при вида на сияещия в белота Бог Син: „иже во сѣгѡ послѡзѡмъ, то мѡи послѡзѡмъ, съ во і свѣтѡ мѡ, всекои избѡлѡ, съ послѡбѣиши, а ни нѣгѡ послѡвѡхъ же дѡи и до раслѣтѡи“ (Йоан Екзарх 1:96).

В словото на Йоан Екзарх за празника преобразеният Христос е сравнен със слънцето: „бѡ во лицѡ мѡво тако и сѡци и ризѡи мѡви вѣкѡи тако и свѣтѡ... и вѡшѡхъ вѣкѡи ризѡи нѡ, тѣмъи воши, пакѡи ѿ... пакѡи мѡво прѡснѡжѡхъ лѡубѡ“ (Йоан Екзарх 1:89).

Божественото се потвърждава и от това, че Христос предварително знае за кръстните Си страдания. Неговата любов се открива като отговорност, предопределеността Му като съзнателност. Той казва на Петър: „ази зѡи прѣвѣдѣи, то свѣсиа прѡвѣскаа кто имать скѡнѡчѣти? да ази зѡи прѣвѣдѣи, то ископѡшъ рѡцѣи мѡи и нѡзѣ

мѡи при комъ са скѡнѡчѣти? ази зѡи прѣвѣдѣи и прѣтѣвѣлини идѡвоу кто истѡрѣвѣи? и сѡмѡии шѡкѡло кто мѡвѡ имать дѡти...“ (Йоан Екзарх 1:91).

Разкрил човешкото в образа Си при проповедническата дейност, при преобразяването Той разкрива и божествената Си сила и слава. Сторено преди кръстните страдания и възкресението, това придава изключителен смисъл на саможертвата Му като застъпничество за хората: „тѣ ѡвоу сѡмѡ вѣтѡвѡ своего, тѡмѡи въ мѡвѡвѡсѡвѣтѣ, показѡ аѡлоу, вѣшѡ на горѡ“ (Йоан Екзарх 1:89).

Към показаната от преобразения Христос небесна слава трябва да се стреми и човекът. Според Ю. Лотман (1990:313) ранното средновековие познава два модела на понятието „слава“: християнски-църковен и феодално-рицарски. В случая става въпрос за първия, изграден върху строго разграничаване на земната слава и небесната. Земната слава има за същностен признак „известност“ – „неизвестност“, а небесната – „вечност“ – „тленност“. Както изпълнение на Логоса, Христос е вечното. Затова Неговата слава е вечността. Стремещът на човека към Него е стремеж към небесната слава, и избавяне от нестрайната земна слава: „нивъсежи зѡнаго полѡишѡци, нѡ горѣ мѡсли, вѣсѡкѡго нѡци. Како і имѡвѡ зѡи дѡво... нѡи нѡвоу же нѣкѡ тѡрѡда, ни дѡмѡтѡрѡнѡшѡ, нѡ цѡ сѡвѣтѡ скоро имѡи все въ ѡкѡ“ (Йоан Екзарх 1:94).

В поучението за същия празник и св. Климент Охридски говори, че е трябва-ло Христос да покаже „слави вѣтѡвѡ“ (Кл. Охр. 1:743), за да знае човекът, че ако живее според законите Му, ще намери и той „чест и милост“.

Ваня ИВАНОВА

КАНОНИЧЕСКО ПРАВО

† Врачански митрополит КАЛИНИК Автокефалията

Основни фактори на автокефалията

От бр. 9

Разбира се, тази теория, че само тази църква има право на автокефалност, която лично апостолите са основа-ли, е погрешна, тъй като няма потвърждение нито в Свяшеното Писание, нито в църковните канони. Църквата всякога е била и сега е такава апостолска църква, както отначало, поради което на целия вселенски епископат принадлежи цялата пълнота на апостолската власт. Така учи и Символът на вярата: „Вярвам... в една, света, съборна и апостолска Църква“. От свещените извори се вижда, че апостоли-те никога не са делили територията на земята на определен брой автокефални църкви. Известно е, че са възниквали автокефални църкви и след апостолско време, а дори някои църкви, основани от самите апостоли, загубвали своята автокефалност или временно (напр. Иерусалимската, Атинската) или завинаги. Апостолските постановления свидетелстват, че от многого църкви, причислени с качество на основани от апостоли, само пет са запазили своята автокефалност.

Опровергавайки тази теория, проф. С. Троицки заключава: „Има зърно истинна, тъй като всички съществуващи автокефални църкви, ако и да не са преки продължители на църквите, основани от самите апостоли, при всяко положение са клонои на църквите, пак основани от апостоли и всички са получили своите права по пътя на апостолското присмество, поради което всички автокефални църкви са напълно равноправни помежду си, независимо от това, получили ли са своята автокефална непосредственост от апостоли, или посредством основаните от апостоли други църкви.“

б) Апостолите, притежавайки в пълнота властта в Църквата, са я предали на вселенския епископат. Зна-чи, правото да основава нови автокефални църкви принадлежи и на целия епископат, изразяващ своята воля чрез вселенските събори, като свой орган. Историата ни показва, че действително вселенските събори много пъти са решавали въпроси, отнасящи се до автокефалността. Така I Вселенски събор (6 правило) свидетелства за правата на автокефалните църкви – Римската, Александрийската и Антиохийската, а така също и за положението на Иерусалимската църква (7 правило). Вторият вселенски събор говори за границите на следните автокефални църкви: Александрийската, Антиохийската, Асийската, Понтийската и Тракийската (правило 2), а така също оп-

ределя ранга на чест на Константинополската църква (3 правило). Третият вселенски събор защитил автокефалността на Кипърската църква (8 правило). Четвъртият вселенски събор потвърдил автокефалността на Константинополската църква и отменяйки автокефалността на Асийската, Понтийската и Тракийската църкви, ги подчинил на Константинополската църква (28 правило). Шестият вселенски събор установил ранга на петте главни автокефални църкви (36 правило), а така също потвърдил автокефалността на Кипърската църква (39 правило).

в) Трети и най-важен каноничен фактор за основаването на автокефална църква е епископатът на автокефалната църква. Знае се, че апостоли, а така също и вселенските събори не могат да се считат обикновени инстанции за решаване въпроса за основаване на автокефални църкви. Апостолите само са живели в епохата на основаването на Църквата; а вселенските събори били извънредни и твърде редки явления, нямали възможност винаги да решават такива типични въпроси от църковния живот, какъвто е въпросът за автокефалността. Ето защо волята на епископата на съществуващата автокефална църква е обикновен фактор, чиято воля притежава постоянна власт и право да основа нова автокефална църква и оформя това постановление и името на вселенския епископат чрез своите органи – съборите. Тъй както компетентията на Вселенския събор се простира над цялата вселенска Църква, тъй компетентията на събора на автокефалната църква се ограничавана пък в нейната собствена територия. Такъв събор може както да провъзгласи нова автокефалност на част от своята църква, така и да се откаже от автокефалията на църквата си, поставяйкики присъединяването ѝ към друга автокефална църква. Църковната история посочва много примери на постановления, както от първия, така и от втория род.

Споставления от събор или от Синода на Константинополската църква били провъзгласени следните църкви за автокефални: Българската (927, 1235 г.), Сръбската (1218 и 1879 г.), Руската (1589), Еладската (1850), Румънската (1875), Албанската (1938). Грузинската църква в старо време е получила автокефалност от Антиохийската църква, а в последно време – от Руската. От Руската църква получили автокефалност Полската и Чехословацката църква.

Следва

ЕЗИК СВЕЩЕН

Третото спрежение в църковнославянския език

От бр. 9

По същия начин при спрежението на останалите глаголни личните окончания се поставят направо към глаголната корен без съединителна гласна. Илюстрираме сегашното време на вѣдѣти, ѡсти и ѡмѡти.

Известно наклонение		Сегашно време		Единствено число	
1. вѣмъ, -ѡ (вѣмѡ)	ѡмъ (вѣмѡ)	ѡмѡмъ	ѡмѡши	ѡмѡтъ	
2. вѣси	ѡси	ѡмѡи	ѡмѡиши	ѡмѡитъ	
3. вѣсть	ѡстъ	ѡмѡи	ѡмѡиши	ѡмѡитъ	
Множествено число					
1. вѣмъ	ѡмъ	ѡмѡмъ	ѡмѡи	ѡмѡи	
2. вѣсти	ѡсти	ѡмѡи	ѡмѡиши	ѡмѡи	
3. вѣдѡтъ	ѡдѡтъ	ѡмѡи	ѡмѡиши	ѡмѡи	
Двойствено число					
1. вѣѡа, -ѡ	ѡѡа, -ѡ	ѡмѡѡа, -ѡ	ѡмѡѡи, -ѡ	ѡмѡѡа, -ѡ	
2. и 3. вѣѡта, -ѡ	ѡѡта, -ѡ	ѡмѡѡа, -ѡ	ѡмѡѡи, -ѡ	ѡмѡѡа, -ѡ	

Глаголът дѡти няма сегашно време. В бъдеще време се спирага така:

Ел. ч. 1.	дѡмъ (вм. дѡдѡмъ)	Мн. ч. дѡмѡ (дѡдѡмѡ)
2.	дѡси	дѡсти (дѡдѡсти)
3.	дѡстъ	дѡдѡтъ (дѡдѡстъ)
	Дв. ч. дѡѡѡа, -ѡ	дѡѡѡа (дѡѡѡа), -ѡ
		дѡѡѡа (дѡѡѡа), -ѡ

Миналите времена на тези четири глагола се образуват и спирагат като останалите глаголи. Изключение правят 2 и 3 л. ед. ч. мн. св. вр. от глагола дѡти, които гласят дѡѡѡа.

Албена ИВАНОВА

Самарянката

Евангелското четиво на петата неделя след Възкресение Христово ни предлага Господните думи към самарянката за поклонение на Бога с дух и истина.

Между юдеи и самаряни съществувала постоянна вражда. Самаряните били потомци на древните израилтяни, останали в своите земи, след като били завладени от асирийския цар Салманасар. Впоследствие се смесили с езическите народи, преселили се от Месопотамия. Едновременно с вярата в Единия Бог те възприели жертвените приношения и някои други обичаи, характерни за езичеството. Затова юдейският закон считал за нечисти самаряните и забранявал общението с тях в беседа или богослужение.

Господ Исус Христос и учениците Му поели по прекия път от Иудея за Галилея, отбягван старателно от юдеите, защото преминавал през Самария. Пристигнали в град Сихарем, известен в древност като Сихем. Градът бил разположен в прекрасна долина между горите Гаразин и Гевал, близо до участъка земя, който купил патриарх Яков и предал на своя син Йосиф.

Уморен, Христос седнал да отгъне край Якововия кладенец, който според преданието бил открит от патриарх Яков, а апостолите отишли в града за храна. В този час на деня, по обяд, никой не идвал за вода. Но ето, че към кладенеца се приближила една

на жена, която явно се стараела да избегне срещата с други хора. Страхувала се от често отравяните й обвинения за развратен живот, който водела, защото имала петима мъже и сега живела с мъж незаконно. Спасителят я заговорил и

поискал да Му даде вода. В онези времена разговорът между мъж и жена в отсъствието на съпруга й се смятал за неприличен, а между юдеи и самарянка – за невъзможен. Затова тя не скрила своето учудване. От обичайния разговор Христос преминал към сложните въпроси за душата и вечния живот. Заинтригувана, жената започнала да пита къде е Бог, как трябва да Му се молим, кой вярва е истинската: юдейската или самарянската. Исус й отговорил: „Бог е дух; и тия, които Му се поклонят, трябва да се поклонят с дух и с истина“ (Йоан. 4:24). Макар и грешница, жената признала, че очаква идването на Месия: „Когато Той дойде, всичко ще ни обясни“. Господ й казал, че Той е обещаеният Спасител на света.

При Христовото рождение тайната за идването на Сина Божий на земята се открива на простите, но с чисти сърца виделемски пастири. При Якововия кладенец Христос открива непозната жена, жадна да пие „жива вода“.

Св. лица Фотина

Според Преданието самарянката се покаляла за досегашния си живот и приела опрощение от Господа. До края на живота си тя останала вярна на Сиятеля. С апостолска ревност разпространявала Христовото учение сред своя народ и мнозина просветила. Гоненията и мъченията, които изтърпяла не я отклонили от Христовата вяра. Тя приела мъченическа смърт и Църквата я продала като св. Фотина.

Мария ИВАНОВА

ЛИТУРГИКА

Годишният богослужебен кръз

В всеки ден от годишната Църква посвещава в памет на различни събития от живота на Господ Исус Христос, Божията Майка и светите. Църковната година започва от 1 септември, когато според Устава се чества „начало на индикта или на новата година“. Празникът е установен от светите отци на I Вселенски събор. Песнопенията на този ден, написани от св. Йоан Дамаскин, ни разкриват смисъла и значението на празника, а евангелското четиво повествува за началото на общественото служение на Спасителя Христос и Неговата проповед за Царството Божие. Според църковното предание (указано в Миней) този ден съпада с първия ден на юдейския празник на жътвата, празнуван от 1 до 8 септември.

Годишният богослужебен кръз условно може да се раздели на три части. Първата част – от Рождество Богородично, почето от 1 септември, началото на църковната година, до Рождество Христово – обхваща времето до пришествието в света на Спасителя – Исус Христос. Втората част – от Рождество Христово до отидане на празника Възнесение – разкрива земния живот на Исус, а третата част – от деня Петдесетница до отидане на Успение

на Пресвета Богородица – посветена на живота на Църквата на земята след Възнесението на Спасителя.

Богослужебният цикъл за цялата година е поместен в Минейте и Триода. Думата „миней“ има гръцки произход и означава *месец*. Месечните Миней – 12 на брой – съдържат службите и последованията на неподвижните празници на годишния кръз. Празничният Миней, известен и като Цветослов, съдържа избрани от месечния Миней последования на 12-те Господски, Богородични и светийски празници, особено почитани от Православната църква. Понякога в месечните Миней липсват служби на някои светци. Църквата е съставила общи служби на един или други на светците: ангели, пророци, апостоли, светители, мъченици. Те са поместени в общия Миней.

По общия Миней може да се служи и на дванадесетте Господски и Богородични празници. Тези общи служби за Господски и Богородични празници се ползват, когато липсва месечният Миней. Тук се намира и службата на Възнесение Христово или първият ден от Светлата седмица.

Песнопенията на Великия пост и годишните празници от годишния бо-

гослужебен кръз – Вход Господен в Иерусалим, Възкресение Христово, Възнесение и Петдесетница – се намират в Триода. Този църковно-богослужебна книга се състои от

Минейна икона за м. юни Московска школа

две части – Постен и Цветен Триод. Постният Триод включва богослужебния цикъл в периода на св. Четридесетница (подготвителните 2 седмици, 6 седмици на Великия пост и богослужението през Страстната седмица). Цветният Триод, Пентикостара, съдържа богослужебните последования, свързани с Възкресение Христово (от Светлата седмица, Томна неделя или Антипасаха, на Мирносиците, на Разслабения, на Самарянката, на Сяпния, Възнесение, на Св. отци от I Вселенски събор, Петдесетница до Неделя на Всички светни).

М. ЦВЕТКОВА

24 МАЙ ДЕН НА СЛАВЯНСКАТА ПИСМЕНОСТ И КУЛТУРА

Най-старото Евангелие на старобългарски

Основните извори и повечето изследователи свидетелстват, че първият евангелски текст, преведен от светите братя Кирил и Методий на старобългарски език още преди Моравската мисия, е започнал с думите „В начало беше Словото, и Словото беше у Бога...“ Така започва изборното евангелие или апракоса, за разлика от Четириевангелието, което започва от евангелието на св. Матей.

Докосор у нас и сред чуждестранните слависти и богослови се приемаше, че от запазените преписи на изборно евангелие на старобългарски език най-старинно било красивото глаголическо „Асеманиево“ евангелие, след него бил кирилският препис на поп Сава, наречен „Савина книга“ от XI в. Учени обаче доказваха, че „Асеманиевото“ евангелие не може да бъде по-рано от XI век, докато „Савина книга“ би могла да бъде и от X век.

През 1998 г. излезе от печат издание на Руското

библейско общество в Санкт Петербург под заглавие „Евангелие от Иоана в славянската традиция“, подготовено от авторски колектив под редакцията на А. А. Алексеев. Там предубедено се прокарва следното: първо, че се вземат предвид най-стари преписи от XI до XVI в., над хиляда на брой, с консултации и на чуждестранни учени; второ, прокарва се твърдението, че първо било преведено Четириевангелие, а след това Изборно евангелие или апракос (стр. 19-21).

Като свидетелство за първичността се привежда думата хризма вместо мир, която не се намирала в най-старите изборни евангелия, а само в два преписа на Четириевангелие от XII век: Галичко от 1144 г. и Типографско от XII в. (с. 20).

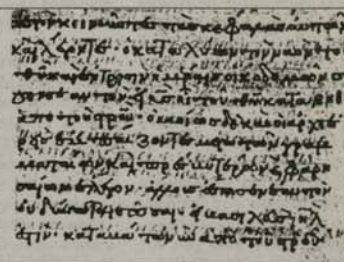
Това твърдение не е вярно. Авторите не са взели предвид най-стария препис на Изборно евангелие на кириллица, открито още през 1982 г. в Българския ватикански палимпсест, за което са направени редица

научни съобщения и през 1996 г. бе отпечатан идентифициран и разчетен текст на 186 страници. Именно в този български паметник от X век думата хризма се намира на л. 236. Авторите са посочили на стр. 77 на приложението „Ватикански гръцки кодекс 2502“, според тях от XI век (sic) и в скоби българското издание „Ватиканско евангелие. Старобългарски кирилски апракос от X век в палимпсестен кодекс Ват. гр. 2502. София, 1996 г.“, но без имената на издателите. Докато за „Четириевангелието на цар Иван Александър“ е посочена Людмила Живкова!

През 1984 г. написан съобщение за Ватиканското евангелие, но тогава български рецензент написа, че не можело да бъде от X век, защото съветските учени смятат най-старите ни преписи от XI в. С нови аргументи поместих съобщения през 1985, 1988 г. и тогава съветската изследователка Лидия П. Жужовска призна на конгреса на славистите: „Това безусловно е българ-

Савина книга от XI в.

Ватиканско евангелие от X в.

ски паметник от X век“, а нейното мнение бе отразено не само във „Антени“, но и в чешкото научно списание „Slavia“ 1989 г.

През 1992 г. поместих таблица на най-старинни лексеми, наричани „Охридизми“, които се различават от по-нови „Преславизми“. Факт е, че „Охридизмите“, смятани за присъщи на най-старите глаголически паметници, се намират и в евангелския текст на кириллица в Българския ватикански палимпсест. Очевидно именно това е най-старият препис на първата българска книга.

През 1999 г. в Москва бе отпечатано ново издание на старобългарския ръкопис „Савина книга“, но под заглавие „Савина книга. Древнерусская рукопись XI-XII и конца XIII века“ твърдението, че това било

„най-старият кирилски ръкопис на евангелие апракос от XI в. и староруски допълнения“. И в предговора главният редактор ст. н.с. Олга А. Князевска твърди, че според мнението на специалистите най-старата част на Савина книга била част от най-стария славянски ръкопис с. 9. И в това издание се споменава Ватиканският палимпсест и се сравнява на две места, като се показва най-голямата близост на „Савина книга“ именно с този текст на кириллица, но не се споменава нито изданието, нито името му. В това ценно издание на старобългарския паметник участва и българският учен с международен авторитет проф. д-р Екатерина Дограмаджиева, която обаче е още в рецензията на нашето издание написа безудовно, че това е „издание

на най-ранния досега намерен старобългарски ръкопис. По този начин се обогатяват познанията за старобългарския език и за текстоставата история на първия старобългарски превод на Изборното евангелие“ (сп. „Старобългаристика 1997, кн. 4, стр. 123).

Жалко е, че известни учени продължават да подминават не само точното наименование на старобългарския език, но и новите открития, които по безспорен начин потвърждават нашето твърдение, че евангелският текст на кириллица в Българския ватикански палимпсест от X век е най-старият препис на първата славянска книга, преведена от светите братя Кирил и Методий на техния майчин език.

Ст. н.с. Трендафила КРЪСТАНОВ

Руска православна литература на изложението в НДК

Фирмата-вносител „Анжела“ с богато представяне на Националния панаир на книгата

От 23 до 27 май 2000 г. в зала 12 на НДК в столицата се провежда традиционният Национален панаир на книгата. В ежегодното изложение, организирано от Министерството на културата, Асоциацията на книгоразпространителите и НДК, са представени повечето български издателства и някои големи чуждестранни издателства. Панаирът предоставя възможност

за осъществяване на контакти и поддръжане на дълготрайни връзки между издателите и вносителите на печатни издания, от една страна, и разпространителите и читателите, от друга. Представянията на новоизлезли от печат български книги или на нови чужди издания на други езици предоставят възможност на читателите, особено на тези със специален интерес, да се докоснат до знанията чрез печатното слово.

Един от големите вносители на книги на руски език е ЕТ „Анжела“ – Илиян Андонов, който с участвал във всички издания на Националния панаир на книгата от 1995 г. до сега. На фирмените щандове № 15 и № 16 в НДК по време на изложението читателите могат да намерят богат избор от богословска, философска, историческа и художествена литература на руски език. Предстои да бъдат пуснати в продажба някои заг-

лавия, които вече са изчерпани в книжарниците, като Библията на църковнославянски език, Псалтир и молитвеници на църковнославянски език и Нов Завет с паралелен текст на църковнославянски и руски език. Също така предстои да бъдат представени и някои нови издания: новото фототипно издание на „Източните отци от IV-VIII век“ от протоерей Георги Флоровски, „Богослужбен устав на православната цър-

ква“, том 3-и на „Мъченици, исповедници и подвижници на благочестието на Руската православна църква през XX столетие“, „Земният живот на Пресвета Богородица и описание на нейните свети чудотворни икони“, както и Псалтир с паралелен текст на църковнославянски и руски език. По време на панаира фирмата ще предоставя 10% отстъпка за всички разпространявани от нея издания. В началото на месец

юни тази година предстои да отвори врати за посетители и най-новата фирмена книжарница на „Анжела“, която ще се стреми да предоставя най-голям брой и най-представителни книги с богословска, философска и историческа тематика, както и изобило научни издания от всички области на човешкото знание. Адресът на новата книжарница е: София, бул. „Васил Левски“ № 28.

Библия

Книгите на Священото Писание на Стария и Новия Завет на църковнославянски език. Изданията е фототипно и се отпечатва с благословието на Негово Светейшество Московския и на цяла Русия патриарх Алексей II от Руското библейско общество.

ресии против Руската православна църква. С много труд, буквално частица по частица се налага да се възстановяват сега безпрецедентните в историята на Църквата гонения на християните, станали в Русия след 1917 г. Много важни документи от тази епоха на размирни години са безвъзвратно изчезнали или са били подложени на тенденциозна идеологическа обработка. Въпреки това работата по извличането от мрака на забвението на славните имена на новомъчениците на Руската земя продължава. Сравнително малката отдалеченост от нас във времето на историческия подвиг на руските новомъченици ни най-малко не представлява пречка, за да можем да оценим, че той се явява като пряко продължение на мъченическия подвиг на християните от първите векове.

Богослужбеният устав Православной церкви

Православният Свето-Тихоновски Богословски институт отново предлага на своите читатели пълна информация за богослужението на Православната църква в съставения от Василий Розанов литургичен труд.

Книгата е наречена „Богослужбен устав“ и дава подробни изяснения на богослужбения порядък в Руската православна църква. Но спокойно може да бъде наречена и „Типик“, защото проследява богослужбните последования от началото до края на характерните за всяко едно от тях особености.

Изданията може да бъде наречено „Ирмологий“ – Молитвослов, защото са представени пълните богослужбени текстове на молитвите и споменията, както и на библейските четива (старозаветни и новозаветни) в порядъка, в който те се извършват в богослужбения цикъл. То несъмнено може да бъде наречено и „Историческа литургия“, защото дава точни сведения относно времето, авторството и каноничността на някои богослужбени текстове.

Този „Богослужбен устав“ е разделен на три основни части и единадесет подраздела, отнасящи се до: Октоиха, Постния Триод, св. Четиридесетница, Цветния Триод – Пентикостара, както и всички Господски, Богородични и светийски празници.

Този „Богослужбен устав“ е разделен на три основни части и единадесет подраздела, отнасящи се до: Октоиха, Постния Триод, св. Четиридесетница, Цветния Триод – Пентикостара, както и всички Господски, Богородични и светийски празници.

Земная жизнь Пресвятой Богородицы и описание святых чудотворных ее икон

Настоящото издание се определя от съставителката София Синеорова като история на чудотворните икони на Пресвета Богородица. Книгата е предназначена за широк кръг читатели. За някои това е и разказ за застъпничката за човешите, към която се стремят всички страдащи на земята и която внимава и помага на всички. За други това е чудесно предание, изложено с жив и образен език. За трети е справочник за чудотворни икони на св. Богородица в различни градове на цялата Руска земя и в чужбина.

Като източници за създаването на жизнеописанието на Пресвета Богородица и чудотворните икони са послужили Библията, Чти-Минеите, „История на Руската държава“ от Н. М. Карамзин, различни месецослови, сборници и летописни ска-

Восточные отцы IV – VIII веков

Предлаганият на вниманието на читателите сборник с трудове на протоерей Георги Флоровски включва фототипните издания на две негови книги: „Източните отци от IV век“ и „Византийските отци от V – VIII век“, както и непубликувани приживе от автора статии: „Св. Игнатий Антиохийски“ и „Св. Поликарп Смирненски“ (поместени в раздела „Приложения“). Към сборника са приложени също така и библиография на трудове за отец Георги Флоровски, както и кратък очерк за него от А. Чуднов. Всеки раздел на сборника има отделно съдържание и своя номерация на страниците.

Преподобный Силеон Новый Богослов Творения. Том 1-3.

Книгата е фототипно издание на словата на големия богослов. Те третират нравствени, аскетически и богословски въпроси.

Преводът, направен от новогръцки, е от края на миналия век. Изданията е на Свето-Троицката Сергиева лавра.

Книгите представят за ЦВ дякон Иван Иванов, Полина Георгиева и Емилиан Погончев

Тези, както и други нови православни книги търсете в следните книжарници:

СОФИЯ „Арбат“, бул. „Витоша“ №9 „Книгоманя“, бул. „Прага“ №17 „Знание“, ул. „Шипка“ №6 „Книгоманя“, бул. „Васил Левски“ № 28 (след 1 юни 2000 г.)	ПЛОВДИВ „Книжен свят“, НБ „Иван Вазов“	БУРГАС „Хеликон“, пл. „Тройката“ №4
ВАРНА „А68“, ул. „Преслав“ № 55	ВЕЛИКО ТЪРНОВО ул. „Независимост“ №15	

СЪОБЩЕНИЕ

ЕТ „Анжела“ съобщава, че разполага с ограничено количество „Жития на светиите“ в 12 тома на църковнославянски език (195 лв.), комплект Миней в 12 тома (410 лв.), Октоих в 2 тома (40 лв.), както и Цветен Триод (29,50 лв.). При специален интерес от страна на храмове, манастири и заинтересувани лица към богослужбната и богословската литература те могат да получат допълнителна информация и да направят заявки за доставянето на желаните от тях издания на телефони: 02/ 953 07 56, както и на адрес: София – 1408, ул. „Стефан Сарафов“ № 24, блок – 3, офис – 1, ЕТ „Анжела – Илиян Андонов“.

Мученици, исповедници и подвижници благочестия Руской Православной Церкви XX столетия

т.3, съставител иеромонах Дамаскин (Орловски)

Третият том на този труд е подготвен както и предходните два тома от иеромонах Дамаскин (Орловски). Това е първият за последните десетилетия сборник с жизнеописания на мъченици, исповедници и подвижници на благочестието, написани въз основа на събрания в светската Русия свидетелства. Много от фактите са били уточнени и проверени в документи, съхраняващи се в архивите на ЧК-ГПУ-НКВД-КГБ-ФСБ, АПРФ и други държавни архиви.

Православният читател ще намери в книгата подробни жизнеописания на много синове и дъщери на Руската православна църква, пострадали за Господа Исуса Христа от съветската власт. Материалите в този том обхващат главно тридесетте години на този век – период на широкомащабни държавни реп-

Бележит строител на Българската православна църква

160 години от рождението и 85 години от смъртта на приснопаметния екзарх Йосиф I

Продължение от бр. 9

Основата на нашата народност – заявил екзарх Йосиф I – е в Турция, ферманът е за всички българи, от които по-голямата част останат под властта на султана. Аз гледам на българите от Княжеството като на васали на Екзархията, а те, ако имат интерес, нека я припознават." Така той трезво преценил, че истинските интереси на българския народ, взет в стическата си цялост, налагали седалището на Екзархията да остане в Цариград, по-късно само оттам тя щяла да бъде в състояние да поддържа преки връзки с поробеното население в Македония и Одринска Тракия, пазейки от произволите на властта и от покушения на чужди народности или верски пропаганди. Екзархът определил своята мисия като дълг да обедини цялото българско население, но особено да придобие, черковните права на Македония". Според него "Македония е населена от 8 части българи и една част

Екзарх Йосиф I

гръци". По население и по дух тя била "страна българска" – в нея живели от 1 200 000 до 1 500 000 българи. Позовавайки се на фермана от 27 февруари 1870 г., на т. нар. истиклямидопитвания и на състоянието на българските църковни общини още през 1883 г. екзарх Йосиф I отбелязал в своя план 13 епархии в Македония, 2 в Одринска Тракия и 3 в Източна Румелия. Според него от тези общо 18 епархии с около 300 000 венчича (т. е. семейства) може-

ло да се състави самостоятелна Екзархия (църковна област), способна да съществува независимо от Княжеството България.

На този негов план и кроежи упорито се противопоставили Високата порта, Вселенската цариградска патриаршия, руското посолство в Цариград, гръцката и сръбската пропаганда и др. Независимо от това в продължение на цели 36 години, чак до есента на 1913 г. екзарх Йосиф I останал в турската столица, далеч от родин край и свободното Отечество. Той се проявил като изключителен дипломат – никога не действал по случайни хрумвания и настроения, не се поддавал на паника и на странични явления, не взимал прибързани решения, които би трябвало бързо да отменят. Дисциплината на ума и на волята се съчетавали у него с будна съвест и остра наблюдателност, а тактът му в отношенията към официалния и обикновения свят не го излагал на риск да загуби доверието на онези,

от които зависело прилагането на ръководните му максими. Той чудесно умее да използва чуждите мнения, без да забравя своите, а също знаел търпеливо и обстойно да изучава обстоятелствата, благоприятни за успеха на почините му. В продължение на близо четири десетилетия екзарх Йосиф I имал многобройни срещи и делови беседи със самия султан, с великите везири, с различни министри и висши държавни чиновници, с политически, военни и религиозни дейци, с посланиците на всички европейски държави, акредитирани в турската столица, с главите на църковните организации и с различни мисионери, с журналисти и учени, с народни пратеници от българските епархии в Македония и Одринска Тракия, и т. н.

Прави впечатление, че като турски поданик и служител екзарх Йосиф I никога не отпярвал хули и обидни думи към тогавашната мудна ориенталска администрация и дипломатия, т. е. той бил винаги тактичен,

умерен и лоялен спрямо султана и Високата порта. За това красноречиво говорят повече от половин дузина от най-високите османски орденни и медални, между които "Меджидие" – I ст., "Османлие" – I ст., и пр. Освен това от спомени на съвременници се вижда, че лично султанът, който се е срещал няколко десетки пъти с екзарха, високо е ценял неговата тактичност и лоялност към Портата и много го е уважавал за тази му откритост и доблестна архипасторска дейност.

През целия си съзнателен живот екзарх Йосиф I ос-

танал явен, но умерен русофил, независимо от политическата конюнктурата и въпреки че имал достъп на български и главоболно с руските посланици в Цариград, които невинаги са били негови съюзници и идейни съмишленици. Не е тайна явното и тенденциозно руско кроенствено отношение на гръцката и сръбската пропаганда в Македония в ущърб на екзархияските усилия да се запази българското национално самосъзнание в тази област.

Следва

Ст. н. с. д-р Христо ТЕМЕЛСКИ

МЕЖДУНАРОДНА КОНФЕРЕНЦИЯ "СВ. СОФИЯ – ПРЕМЪДРОСТ БОЖИЯ"

От 31 май (откриване в 10 ч.) до 2 юни в зала 8 на НДК ще се проведе Първият конгрес с конференция на Международната асоциация "Св. София – Премъдрост Божия". Във форума ще участват духовници и учени от България, Германия, Италия, Република Македония, Франция и др., които ще разглеждат различни аспекти на християнското духовно наследство чрез ключовото понятие-образ на Божията Премъдрост. Очакват се гости и от Вселенската патриаршия. Организатори на инициативата са Международната асоциация "Св. София – Премъдрост Божия", НДК, Философският факултет на Софийския университет, Софийската духовна семинария, фондация "Покров Богородичен" и сдружение "Св. Пимен Зографски".

Софийска духовна семинария „Св. Иван Рилски“

София, 1164, пл. „Велчова завера“ №2 тел./факс 680144, тел. 680070, 689444, 622801 e-mail: seminariadkater.net.

ОБЯВА

За учебната 2000/2001 г. в Софийската духовна семинария „Св. Иван Рилски“ ще се приемат:

1. За редовния петгодишен курс на обучение – ученици, завършили VII или VIII клас, до 17-годишна възраст, с успех не по-нисък от добър 4,00 и примерно поведение.

Срок за подаване на документи – 30 юни 2000 година. Необходими документи за кандидатстване:

1. Свидетелство за православно св. Кръщение;
2. Свидетелство за завършен VII или VIII клас;
3. Препоръчително писмо от каноничния епархийски архиерей;
4. Медицинско свидетелство;
5. Справка от Психодиспансера по местоживеење;
6. Лична амбулаторна карта и имунизационен паспорт;
7. Молба до Ректора на Семинарията (попълва се образец от канцеларията);
8. Автобиография (попълва се образец от канцеларията).

Кандидатите полагат следните приемни изпити:

1. Писмен изпит по български език (преразказ, синтактичен и морфологичен разбор на изречение);
2. Устен изпит по Св. история на Стария и Новия Завет (върху първата част от книгата „Нашата вяра“ на архимандрит Серафим);
3. Изпит по пеене за проверка на музикалния слух (гамата и една песен – желателно е да бъде църковен тропар). Приемните изпити ще се проведат на 03.07.2000 г. (понеделник) от 8,30 ч. в сградата на Софийската духовна семинария пл. „Велчова завера“ № 2.

II. За двугодишния паралелен курс:

- Срок за подаване на документи – 30 юни 2000 г. Необходими документи за кандидатстване:
1. Свидетелство за православно св. Кръщение;
 2. Диплома за завършено средно образование;
 3. Препоръчително писмо от каноничния епархийски

архиерей;

4. Медицинско свидетелство;
5. Справка от Психодиспансера по местоживеење;
6. Лична амбулаторна карта и имунизационен паспорт;
7. Свидетелство за съдимост;
8. Венчално свидетелство (само за семейните кандидати);
9. Молба до Ректора на Семинарията (попълва се образец от канцеларията);
10. Автобиография (попълва се образец от канцеларията).

Двубратни и разведени кандидати няма да бъдат допуснати.

Кандидатите полагат следните приемни изпити:

1. Устен изпит по Св. история на Стария и Новия Завет (върху първата част от книгата „Нашата вяра“ на архимандрит Серафим);
2. Изпит по пеене за проверка на музикалния слух (гамата и една песен – желателно е да бъде църковен тропар).

Приемните изпити ще се проведат на 03.07.2000 г. (понеделник) от 8,30 ч. в сградата на Софийската духовна семинария пл. „Велчова завера“ № 2.

Учениците и курсистите живеят на пансион и са на издръжка на Българската православна църква.

Учащите се заплащат фондова такса в размер на 50,00 лв., внасяна на два пъти в началото на всеки учебен срок. На изключените или доброволно напуснали фондовата такса не се възвръща, като допълнително се заплащат изразходваните за тяхното обучение средства.

Приетите ученици следва да се явят в Семинарията на 13 септември 2000 г. (сряда) до 18,00 ч.

Откриването на новата учебна година ще бъде на 14 септември (четвъртък) – Кръстовден, с празнична св. Литургия, отслужена в семинарския храм „Св. Иван Рилски“.

От ректората

Пловдивската духовна семинария „Св. св. Кирил и Методий“

4000 Пловдив, бул. „Шести септември“ 181, тел. 032/274 354, тел./факс 032/632618

ОБЯВА

За учебната 2000/2001 г. в Пловдивската духовна семинария „Св. св. Кирил и Методий“ ще се приемат за редовен петгодишен курс на обучение ученици, завършили 7-и и 8-и клас, с примерно поведение и успех не по-нисък от добър 4,00.

Най-късно до 30 юни включително всички кандидати трябва да подадат молби до Ректора на Семинарията, към които да приложат следните документи:

1. Православно свидетелство за свт. Кръщение;
2. Свидетелство за завършен 7-ми или 8-ми клас;
3. Препоръчително писмо от каноничния епархийски архиерей;
4. Медицинско свидетелство, картон, имунизационен талон и справка от Психодиспансера по местоживеење;
5. Саморъчно написана автобиография;
6. Молба до ректора на Семинарията.

Кандидатите полагат следните приемни изпити:

1. Писмен изпит по български език (преразказ, синтактичен и морфологичен разбор на изречение);
2. Изпит по пеене за проверка на музикалния слух на кандидата (гамата и една песен – желателно църковна);
3. Да се знае наизуст молитвата „Отче наш“ на български език.

Приемните изпити ще се проведат на 3 юли 2000 г. от 8,30 часа в сградата на Семинарията.

Учениците – семинаристи живеят на пансион и са на издръжка на Светия Синод на Българската православна църква. Учениците заплащат всяка година фондова такса в размер на 50,00 лева, която внасят на две части в началото на всеки учебен срок. Изключените или доброволно напусналите заплащат изразходваните средства за обучението и престоя им в пансиона.

Приетите следва да се явят в Семинарията на 13 септември 2000 г. за настаняване.

Откриването на учебната година ще стане на 14 септември 2000 г. – Кръстовден (четвъртък).

От ректората

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2000 г.

„Църковен вестник“		сп. „Духовна култура“	
1 година –	14,40 лв.	1 година –	6,00 лв.
6 месеца –	7,20 лв.	6 месеца –	3,00 лв.
3 месеца –	3,60 лв.		
Цена на 1 брой –	0,40 лв.	Цена на 1 брой –	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА

СВ. СИНОД, София – 1090
ул. „Оборище“ №4
тел. 987-56-11; факс 989-76-00

Главен редактор
АНГЕЛ ВЕЛИЧКОВ

Ръкописи не се връщат.

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
ТБ Бюхним, клон Европа – София, пл. „Св. Неделя“ № 19
банков код: 660 96 608, сметка: 1018147018

Сумите да се изпращат с пощенски запис или по банкова сметка, а които да се изпращат точният адрес и пощенският код на получателя!

Напомняме, че „Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.